

Ми опинилися в самісінькій сраці китайського кварталу — глухому коридорі рибного базару, що блимав тьмяно-зеленим світлом та був ущент заставлений акваріумами з крабами. Під прискіпливими поглядами тисяч чужих очиць присіли навпочіпки в «калюжі» темряви, що її створила світлоїжка. Головорізи Лію були зовсім близько — і вони неабияк лютували. З боку торговища повсякчас чулися скрики, там щось гнівно трошили — шукаючи нас, покидьки просто-таки роздирали усе на шмаття.

— Прошу, не треба, — заплакала якась старенька, — я нікого не бачила...

Ми надто пізно зрозуміли, що з коридору немає виходу, а отже, опинилися в пастці, присівши коло водостоку у вузесенькому проході між штабелями приречених ракоподібних; десятки їхніх акваріумів утворювали височезні похилі башти, що майже торкалися стелі. Між грюкотом, вигуками й нашим різким панічним диханням вчувався невпинний ритм крабових клішень, що його відбивали об скло, — це скидалося на оркестр зламаних друкарських машинок, чиє торохтіння вгризалось в мій череп.

Принаймні цей ритм приховає звуки нашого дихання. Мабуть, цього буде досить, якщо неприродна темрява, яку породила Нур, не розсіється, а чоловіки, чиї важкі кроки чулися дедалі ближче, не придивлятимуться до хиткої порожнечі з нестабільними краями, своєрідного «пробілу» в повітрі — настільки неправильно, що його неможливо було не помітити, якщо хтось таки зупинить на ньому свій погляд. Нур сформувала цей простір, провівши рукою в повітрі довкола нас обох — темрява пробуджувалася й розливалася, тоді як світло збиралося на кінчиках її пальців, мов мерехтлива глазур для святкового торта. Вона захпала його

до рота, і якусь мить сяяння пробивалося крізь її щоки та горло, доки Нур його не проковтнула.

Їхньою метою була саме Нур, однак вони радо б схопили і мене — хіба щоб застрелити. Звісно, ці мерзотники вже знайшли Ейча у його квартирі — мертвого та без очей, бо ж їх видер із очниць його власний порожняк. Того-таки дня, але трохи раніше, Ейчеві з порожняком вдалося визволити Нур із петлі Ліу, завдавши шкоди кільком його головорізам. Імовірно, це ще можна було б пробачити, однак те, що Ліу Бернама, очільника клану П'яти Районів, принизили, було неприпустимо. Відособлену дивну, на яку він заявив свої права, забрали з його власного будинку — центру влади в самісінькому серці імперії дивних, що охоплювала більшу частину східного регіону Сполучених Штатів. Якби вони дізналися, що я допомагаю Нур утекти, це підписало б мій смертний вирок із більшою вірогідністю, аніж будь-що інше.

Покидьки Ліу вже були поряд і горлали ще голосніше. Нур немовби прикипіла до своєї темряви, випрямляючи її краї між вказівним і великим пальцем, коли та починала розтікатися, та заповнюючи середину, коли та стоншувалася.

Мені страшенно кортіло зазирнути їй в обличчя. Прочитати емоції. Я хотів знати, про що вона думає, як узагалі тримається. Було важко уявити, що хтось настільки новий для цього світу зможе витримати усі його халепи і не зламатися. Протягом кількох останніх днів Нур переслідували звичайні з вертольотами і дротиками-транквілізаторами, її викрав дивний гіпнотизер, аби продати з аукціону... а щойно опинившись на волі, дівчина потрапила до лап головорізів із банди Ліу Бернама. Вона цілісними днями сиділа в камері у штаб-квартирі Ліу, а під час визволення та великої втечі з Ейчем отримала дозу сонного порошку — і все це аби прокинутися в його квартирі й побачити свого рятівника мертвим на підлозі. Жахливий шок, внаслідок якого з неї вирвався конусоподібний видих концентрованого світла — велетенська вогняна куля, що мало не знесла мені голову.

Коли Нур трохи оговталася, я розповів їй дещо з того, що почув від Ейча, перш ніж той відійшов у інший світ: залишилася тільки одна мисливиця на порожняків, жінка на ім'я Ві, до

якої я мав доправити дівчину, аби та її захистила. Єдиними підказками щодо ймовірного місцезнаходження цієї жінки були обривок карти зі стінного сейфа Ейча та безладні пояснення його колишнього порожняка — моторошного Хорейшію.

Однак я ще не встиг розповісти Нур про те, чому Ейч настільки відчайдушно боровся, аби їй допомогти, чому підключив до цього процесу мене й моїх друзів та зрештою загинув, намагаючись виврати дівчину з рук Ліо. Я не сказав їй і про пророцтво — часу на розмови майже не було, бо ж відтоді, як я почув голоси його головорізів у коридорі коло квартири Ейча, ми тільки те й робили, що намагалися врятувати власні шкури. Понад те, я гадав, що то буде занадто, що ще дуже рано, зважаючи на все, що вже сталося.

«Одна з сімох, чий прихід було передречено... визволителів Дивосвіту... настання нової, небезпечної доби...» — усе це скидалося на маячню якогось божевільного служителя культу. Після всіх вимог, що їх висунув Дивосвіт до здатності Нур вірити в неможливе, не кажучи вже про її здоровий глузд, я хвилювався, що це змусить її тікати світ за очі. Будь-яка звичайна людина вже давно накивала би п'ятами.

Звісно, Нур Прадеш була ким завгодно, але не звичайною. Дівчина була дивною — і до того ж мала залізний хребет.

Тієї ж миті Нур нахилила до мене голову й прошепотіла:

— Тож коли ми звідси виберемося... який план? Куди поїдемо?

— Маємо покинути Нью-Йорк, — мовив я.

— У який спосіб? — почулося після короткої паузи.

— Не знаю. Потягом? Чи автобусом? — насправді я ще не встиг продумати варіанти.

— О, — кинула Нур із дещицею розчарування у голосі. — А ти не можеш витягти нас звідси за допомогою якоїсь магії? Скажімо, отих твоїх часопортальних штучок?

— Насправді це так не працює... Гм, гадаю, деякі з них таки могли б допомогти, — я перебирав у пам'яті зв'язки з Панконтурконом, — але нам доведеться попошукати.

— А як щодо друзів? У тебе ж є... люди?

Від цього запитання в мене стисло в грудях.

— Вони й гадки не мають, що я тут, — зауважив я. А трохи помірковавши, додав: — А якби й знали...

Я помітив, як важко опустилися плечі дівчини.

— Не хвилюйся, я щось придумаю, — пообіцяв я.

У будь-якій іншій ситуації мій план був би простий: знайти друзів. Якби ж то я тільки міг! Вони знали б, що робити, адже, відколи я потрапив до цього світу, завжди залишалися моєю скелею, опорою, без якої я нагадував корабель без якоря. Однак Ейч наполегливо застерігав мене від того, щоб доправити Нур до імбрин, і в будь-якому разі я вже не був певен, що ще маю друзів, — принаймні не так, як це було раніше. Те, що зробив Ейч, і те, що роблю зараз я, імовірно, знищить усі шанси імбрин на те, аби припинити ворожнечу між кланами. Не було жодних сумнівів і в тому, що все це добряче підірвало довіру моїх друзів — їй було завдано непоправної шкоди.

Отож, ми могли покладатися виключно на себе. А тому план був простий і водночас примітивний: біжи якнайшвидше, щосили міркуй і мрій, щоб тобі пощастило.

А якщо ми не зможемо швидко втікати? Або ж не трапиться щасливий збіг обставин? Гадаю, тоді в мене не буде шансу розповісти Нур про пророцтво — і вона проживе своє життя, хай яким довгим чи коротким воно виявиться, не відаючи, чому ж на неї полювали.

Неподалік почувся гучний тріск — головорізи Ліу знову щось кричали. Вони от-от мали на нас натрапити.

— Я маю дещо тобі розповісти, — прошепотів я.

— А це не почекає?

Авжеж, то був найгірший час, але водночас він міг бути і єдиною можливістю.

— Ти маєш про це дізнатися — на випадок, якщо нам доведеться розділитися... чи трапиться щось інше.

— Гаразд, — зітхнула Нур, — я слухаю.

— Імовірно, це прозвучить смішно, тож, перш ніж я викладу всю історію, хочу, аби ти знала, що я це усвідомлюю. Перед смертю Ейч розповів мені про пророцтво.

Десь зовсім поряд якийсь чоловік почав голосно сперечатися з покидьками Ліу кантонською¹, вони ж волали у відповідь

¹ Діалект китайської мови. (Тут і далі прим. перекл.)

англійською. Почувся голосний ляпас, а тоді скрик і нерозбірливі погрози. Ми з Нур заклакли на місці.

— Ззаду! — прокричав один із хлопців Ліо.

— Воно стосується тебе, — я не припинив шепотіти, і мої губи майже торкалися її вуха.

Нур затремтіла, і краї темряви довкола нас сколихнулися.

— Розкажи мені, — видихнула дівчина.

Цієї миті з-за рогу вигулькнули головорізи Ліо. Вони дісталися нашого коридору, тож час було вичерпано.

Чоловіки рушили коридором у наш бік, волочачи за собою якогось бідолашного торговця. Промені їхніх ліхтариків танцювали по стінах, відбиваючись від скляних боків резервуарів із крабами. Я не наважувався підняти голову з остраху, що це може зруйнувати межі темряви, яку створила Нур. Напружився, подумки готуючись до нерівного поединку. На півдорозі вони раптом спинилися.

— Тут ніц нема, крім акваріумів, — буркнув один із головорізів.

— Хто з нею був? — запитав другий.

— Хлопець, якийсь юнак, я не знаю... — почулося у відповідь.

Ще один ляпас — і чоловік, якого вони тримали попід руки, застогнав від болю.

— Відпусти його, Боверсе. Він нічо' не знає.

Торговця грубо штовхнули, він упав на підлогу, а тоді рвучко піднявся й побіг геть.

— Забагато часу ми тут просрали, — зауважив перший головоріз, — дівка, мабуть, уже далеко. Втекла разом із тими виродами, що її забрали.

— Мо', вони знайшли вхід до петлі Фун Ва, як гадаєш? — почувся голос третього.

— Може бути, — відповів перший. — Візьму Мельніца і Джейкобса та перевірю. Боверсе, на тобі повна зачистка цієї діри.

Я порухав їхні голоси — тепер їх було четверо чи п'ятеро. Один із них — Боверс — пройшов просто повз нас, і його кобура зі стволом промайнула на рівні наших очей. Я зиркнув угору, не піднімаючи голови, й побачив опасистого чоловіка в темному костюмі.

— Ліо нам кишки випустить, якщо не знайдемо її, — пробурмотів Боверс.

— Притарабанимо того мертвого витвора, — зауважив другий чоловік, — хоч шерсті жмут, як то кажуть.

Від подиву я напружився і нашорошив вуха. *Мертвого витвора?*

— Він уже був дохлий, коли ми його знайшли, — кинув Боверс.

— Ліо про це знати не обов'язково, — зареготав перший співрозмовник.

— Я б усе віддав, аби вбити ту тварюку самотужки, — зауважив Боверс.

Він дістався глухого кута праворуч від нас, розвернувся і знову рушив у нашому напрямку. Світло ліхтарика ковзнуло над нами і зупинилося на акваріумі позаду моєї голови.

— Можеш піти і копнути його труп, якщо це тобі допоможе, — кинув третій головоріз.

— Не-є. А от ту дівку я б не проти копнути, — прогарчав Боверс. — І не тільки копнути. — Рухаючись до решти покидьків, він додав: — Ви ж бачили, як вона допомогла тому витвору?

— Вона просто дика. Кращого, мо', і не бачила, — зауважив перший головоріз.

— Точно — просто дика! — підхопив другий. — Ніяк не вто ропаю, навіщо ми змарнували на неї стільки часу? Щоб поповнити наш клан ще однією особливою дивною?

— Бо Ліо не пробачає і не забуває, — зауважив перший.

Я відчув, що Нур вигнулася, мов у корчах, а тоді зробила глибокий вдих, намагаючись заспокоїтися.

— Дайте мені побути з нею наодинці в кімнаті, — проревів Боверс, — і я продемонструю, яка вона особлива.

Він підійшов простісінько до нашого сховку, а тоді поволі пішов по колу, освітлюючи ліхтариком стіни й підлогу. Я сфокусував свій погляд на кобурі головоріза. Промінь світла перестрибнув на резервуар ліворуч, а тоді зупинився на нас. Світло завмерло за кілька дюймів¹ від наших носів, не в змозі пронизати темряву Нур.

¹ Один дюйм дорівнює 2,54 см.

Я затримав подих і подумки молив, щоб ніщо, включно з нашим волоссям, не видало нас, перетнувши межі темної плями. На обличчі Боверса з'явився кислий вираз — він немовби намагався щось зрозуміти.

— Боверсе! — загорлав хтось із коридору.

Чоловік розвернувся, однак не відвів промінь ліхтарика від місця, де ми ховалися.

— Коли закінчиш тут, зустрінемося назовні. Після Фуна ми прочешемо три квартали по периметру.

— І вилови кілька жирних крабів! — гукнув перший головоріз. — Повернемося з обідом, то, може, й настрій у Лію поліпшиться.

Світло ліхтарика знову гулькнуло до резервуара.

— Навіть не знаю, як люди їдять цих створінь, — пробурмотів сам до себе Боверс. — Морські павуки та й годі.

Решта головорізів уже забралися з приміщення, тож ми залишилися з «шісткою». Він стояв за кілька футів¹ від нас та незадоволено кривився перед акваріумом із крабами. А тоді зняв піджак і заходився закачувати рукави. Все, що ми мали робити, це чекати, і за кілька хвилин...

Зненацька Нур вхопила мене за руку. Дівчина сильно тремтіла. Спершу мені здалося, що вона трохи «розкисла» через стрес, та, коли Нур зробила три швидкі й короткі вдихи, до мене дійшло: вона щосили намагалася не чхнути.

«Будь ласка, — одними губами вимовив я, хоч і розумів, що вона мене не бачить, — не треба».

Тим часом головоріз обережно запхав руку до найближчого резервуара. М'ясиста рука Боверса намацала краба, тоді як сам він булькав щось собі під носа, немовби стримуючи блювоту.

Нур напружилася, і я чув, як вона скрегоче зубами, намагаючись втриматися від чхання. Головоріз заволав і висмикнув руку з резервуара. Почулася брудна лайка, і Боверс замахав рукою в повітрі — до одного з його пальців причепився товстезний блакитний краб.

¹ Один фут дорівнює 30,48 см.

А тоді підвелася Нур.

— Агов, гівнюче, — мовила вона.

Чоловік різко крутнувся в наш бік, та, перш ніж він встиг вимовити бодай слово, Нур чхнула.

То був потужний вибуховий удар: усе світло, що його проковтнула світлоїжка, вилетіло назовні нестримною хвилею, заляпавши протилежну стіну, підлогу й обличчя головоріза яскраво-зеленими бризками та немовби загорнувши його в кулю мерехтливого сяйва. Воно було не досить яскравим, аби завдати покидьку шкоди чи спалити його, однак цього вистачило, аби він на якусь мить завмер, здивовано округливши свого рота у формі літери «О».

Невелика темна порожнеча, що стала нашим прихистком, миттю зникла. Чоловік заволав, і ми, мов зачаровані, закликали на місці: я сидів навпочіпки, Нур стояла поряд, прикриваючи рукою ніс та рот, а головоріз здійняв руку, з якої й досі теліпався краб. А тоді я підхопився на ноги і закляття розвіялося. Покидьок сіпнувся, щоб заблокувати нам шлях, і вільною рукою потягнувся до свого пістолета.

Я налетів на нього, перш ніж він встиг ним скористатися. Головоріз упав на підлогу разом зі мною, і ми почали боротися за пістолет. Боверс добряче заїхав ліктем мені в обличчя, і мене пронизав гострий біль. Десь ззаду з'явилася Нур, яка гепнула покидька по руці знайденим металевим прутом. Однак мерзотник, здавалося, і вухом не повів. Він вперся долонями в мої груди та відкинув мене убік.

Я побіг до Нур, щоб відштовхнути її від Боверса, а коли опинився поряд із нею, чоловік зробив два постріли. Почувся неймовірний звук — то був навіть не постріл, а швидше звуковий вибух. Перша куля зрикошетила від стіни, а друга потрапила в стінку резервуара поряд із головорізом. Якусь мить скляний акваріум залишався цілим, а вже наступної розлетівся на друзки, на підлогу висипалися краби й линула вода. А потім сила-силенна резервуарів, що стояли на ньому, посипалися по обидва його боки і вперед коридором. Акваріум, що підпирав стелю, вибухнув, ударившись об колону резервуарів біля протилежної стіни; решта скляних гігантів полетіли просто на Боверса.

У кожному з них, як на мене, було не менш ніж сто галонів¹ води, а всі разом вони, либонь, важили із добру тонну, бо за кілька секунд головоріз був геть пошматований і наполовину притоплений. Тим часом почалася справжня ланцюгова реакція — майже всі резервуари гепалися на підлогу, потужно вибухаючи грюкотом і склом; сильна хвиля смердючої води звільнила з полону всіх своїх ракоподібних в'язнів та нестримно помчала коридором, збивши нас обох з ніг.

Ми кашляли й захилилися — вода була огидна. Я поглянув на Боверса й скривився — його лице, пошматоване смугами, тьмяно сяяло зеленавим світлом. Тіло, обліплене крабами, видавалося живим, та, як не подивись, головоріз був мертвісінький. Я рвучко розвернувся й почав продиратися крізь уламки до Нур, яку змило аж у кінець коридору.

— Ти як? — поцікавився, допомагаючи їй підвестися й перевіряючи, чи немає порізів. Дівчина оглянула себе у тьмяному світлі.

— Здається, кінцівки на місці. А твої?

— Аналогічно, — мовив я. — Краще б нам звідси забратися — скоро сюди прибудуть інші.

— Не дивно, цей вибух, мабуть, чули і в Нью-Джерсі.

Ми взялися за руки, щоб твердо стояти на ногах, і щодуху помчали до виходу з приміщення, над яким блимала й дзижчала неонова вивіска у вигляді краба. Та не встигли здолати й десяти футів, як почули важкі кроки — хтось голосно тупотів у нашому напрямку. Ми закликали на місці — двоє, а може, й більше людей стрімголов мчали до нас. Звісно, вони нас почули.

— Ходімо! — сказала Нур і потягла мене вперед.

— Ні, — відповів я, впершись ногами в підлогу. — Вони надто близько.

Головорізи могли з'явитися будь-якої миті, а коридор попереду був надто довгий та ще й захарашений зламаними резервуарами. Втекти вчасно нам просто не вдасться.

— Доведеться знову заховатися, — зауважив я.

¹ Один галон дорівнює 3,785 л (США) або 4,546 л (Велика Британія).